

Sygn. akt III UK 42/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Szczecinie
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt III AUa 121/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację Z.G. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2013 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Szczecinie z dnia 30 kwietnia 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Na tle art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej „rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.”), kwestię sporną stanowiło spełnienie

przez ubezpieczonego przesłanki co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Spornym okresem, o którego zaliczenie się ubiegał, był okres pracy od dnia 18 lipca 1977 r. do dnia 30 września 1982 r. w Państwowym Ośrodku Maszynowym w W. W ocenie Sądu, ubezpieczony nie udowodnił wykonywania w tym czasie pracy w I kategorii zatrudnienia (por. § 19 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia, Dz.U. Nr 13, poz. 86 ze zm.).

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji, jako znajdujące oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, i oddalił apelacyjny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ustalił, że w spornym okresie ubezpieczony był mistrzem w wydziale usług krajalniczych i produkcji, do którego należało przede wszystkim dbanie o sprawne wykonywanie zadań przez pracowników fizycznych - tokarzy, malarzy, spawaczy i krojarzy, w tym nadzorowanie ich pracy oraz wykonywanie czynności biurowych - prowadzenie dokumentacji, prowadzenie korespondencji itp. Podzielił także rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, przyjmując, że tego rodzaju prace nie są podporządkowane pod pojęcie „nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych” w rozumieniu rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., objęte poz. 24 działu XIV wykazu A, gdyż nie były wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na czynniki szkodliwe dla zdrowia. Wykonywanie przez pracowników nadzorowanych przez skarżącego pracy na różnych stanowiskach uzasadniało też przyjęcie, że nadzór nad pracownikami wykonującymi prace zaliczone do I kategorii zatrudnienia nie był wykonywany stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z. G. wniósł skargę kasacyjną, której podstawę - wskazaną jako naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 233 k.p.c. - powiązał z wnioskiem o uchylenie zaskarżonego wyroku raz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzupełnieniu braków skargi postawił wniosek o przejęcie jej do rozpoznania, podając w uzasadnieniu, że skarga jest w pełni uzasadniona, bowiem „zaskarżony wyrok Sądu zarówno I jak i II Instancji w istotny sposób narusza przepisy postępowania – art. 233 k.p.c., gdyż Sąd przyjął wbrew

zgromadzonemu materiałowi dowodowemu, że praca ubezpieczonego jako praca w małym zakładzie nie podlegała pod określenie nadzór inżynieryjno-techniczny w ścisłym znaczeniu. Jest to sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym-przesłuchanie stron i świadków”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń. Te kwestie, jako dotyczące faktów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

